

около му мълчание, и като махна ржка, изви къмъ друга падина. Ала пакъ се спрѣ.

— Накжде? — се заби тежъкъ въпросъ въ главата му.

И пожела да се разтвори земята за да го погълне въ студени пазви.

— Господи, защо да бжде тѣй? — въздѣхна той.

Побоя се отъ питането си и остана прикованъ на мѣсто.

Въ този мигъ той чувствуваше нужда отъ близъкъ човѣкъ, да му каже топла дума; той пожела родна душа да го сгрѣе съ благъ погледъ. Павелъ си спомни за старъ баща, който едничъкъ би го навикалъ и пакъ би се смилилъ на пропаднало чедо.

И когато Павелъ вдигна глава — предъ него, далечъ въ